

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 341: Lại Có Thể Tin Sâu Nhân Quả

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 027)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lại có thể tin sâu nhân quả】

Việc tin sâu nhân quả là vô cùng quan trọng. Nhân thiện nhất định có quả thiện, nhân ác nhất định có ác báo. “Nhân” chính là khởi tâm động niệm, “Quả” chính là sự biến hóa tương tục của nghiệp báo. Đạo lý này đức Phật đã giảng giải rất thấu triệt trong các kinh điển Đại Thừa.

Như trong *Kinh Hoa Nghiêm* đã nói, tất cả mọi hiện tượng, bao gồm Nhất Chân Pháp Giới và Mười Pháp Giới, đều là “duy tâm sở hiện” (do tâm hiện ra). Y báo và Chánh báo trang nghiêm trong Mười Pháp Giới đều là “duy thức sở biến” (do thức biến hiện). Thức là gì? Là vọng tưởng, chấp trước. Cho nên phải biết rằng, hễ khởi tâm động niệm thì liền làm chuyển biến cái tướng ấy. Đây cũng chính là điều Thế Tôn đã dạy: “Tất cả pháp từ tâm tướng sanh”. Y báo và Chánh báo trang nghiêm của Mười Pháp Giới đều từ tâm tướng mà sanh ra.

Chỉ cần trong tâm quý vị có suy tưởng, thì liền có Mười Pháp Giới; nếu vọng tưởng không còn nữa, thì Nhất Chân Pháp Giới hiện tiền. Tây Phương Cực Lạc Thế Giới là Nhất Chân Pháp Giới, điều này chư vị cần phải biết. Cho nên, không thể mang theo vọng tưởng mà vãng sanh, phải dùng tâm thanh tịnh để vãng sanh, như kinh nói: “*Tâm tịnh tắc Phật độ tịnh*” (Tâm thanh tịnh thì cõi Phật thanh tịnh).

Pháp môn Tịnh Độ thù thắng hơn tất cả các pháp môn khác. Nguyên nhân thù thắng nằm ở đâu? Các pháp môn khác cần phải có tâm thanh tịnh chân thật hiện tiền, minh tâm kiến tánh, thì mới được coi là thành tựu. Tịnh Tông thì không cần như vậy. Tịnh Tông chỉ cần tạm thời dừng lại tất cả các vọng niệm, tập trung ý niệm vào câu A Di Đà Phật là được rồi; cho nên sự thanh tịnh này

không phải là chân thanh tịnh, mà là “tương tự thanh tịnh” (sự thanh tịnh gần giống).

Trong các pháp môn khác, có được “tương tự thanh tịnh” vẫn chưa thể thoát khỏi Tam Giới. Duy chỉ có Tịnh Tông, có được “tương tự thanh tịnh” là đã có thể vãng sanh. Đây là điều thật sự không thể nghĩ bàn, cho nên tất cả chư Phật đều tán thán. Bởi vì trình độ này, chúng ta nỗ lực thì có thể làm được; còn đạt đến chân thanh tịnh thì chúng ta không làm nổi. Do đó, Tịnh Tông được gọi là “Dị Hành Đạo” (con đường dễ đi), lý do chính là ở chỗ này. Ngược lại, các pháp môn khác là “Nan Hành Đạo” (con đường khó đi).

Đây là con đường dễ đi, chúng ta đi theo lối này thì đích thực là nhanh chóng và ổn thỏa. Cần phải tin sâu nhân quả: Niệm Phật là Nhân, vãng sanh Bất thoái thành Phật là Quả. Phương pháp này vi diệu cùng cực!